

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 9 - 15 iunie 2013

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455; Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sărbătoare

Înălțarea la Cer

joi, 13 iunie 2013; ora 11.00 Sfânta Liturghie

Rugăciune

Înălță-te la ceruri, o, Dumnezeu!... Tu, ai locuit închis în pânțele Mamei Tale, cea, care s-a îngrijit de Tine, și de care Te-ai îngrijit și Tu... Pe Tine, Te-a recunoscut bătrânul Simion ca și prunc, și Te-a venerat cu mărire; ai suferit foamea și Te-ai ostenit în călătoriile Tale... Ai fost legat, închis, biciuit, încoronat cu spini, răstignit pe lemnul crucii, străpuns cu sulița; ai murit și ai fost îngropat. Înălță-Te spre înălțimile cerești, o Dumnezeu!

Învierea Ta, o Doamne, este speranța noastră, iar Înălțarea Ta, gloria noastră... fă, ca să ne înălțăm și noi la cer, asemenea Ție, și în acest fel însuflețește și inimile noastre, ca să fie înălțate spre cer, iar prin Tine, să fie eliberate de orgoliu, inimi care să se afle pe muntele care ești Tu, Doamne Isuse Hristoase, Tu, care Te-ai înălțat la cer și care ești asemenea unui acoperământ pentru noi.

Cine se înălță la cer? Acela, care S-a coborât din cer. Te-ai coborât din cer Doamne, ca să ne vindecii. Te-ai înălțat la cer Doamne, ca să ne duci și pe noi acolo. Dacă ne-am fi înălțat singuri am fi căzut; dar dacă Tu ne ridici devenim puternici... Către Tine, Isuse Hristoase, care ai înviat, strigăm: Doamne, Tu ești Speranța noastră; spre Tine, care Te-ai înălțat la cer, Doamne, Tu ești scăparea noastră. Amin. *(După Sfântul Augustin)*

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Răzvan Mircea Pop, Tiberiu Ciorba, Florica Sarca, Lucian Mihele, Monica Mihele și Eugen Scurt**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Orbire intenționată

O mare parte din orbirea noastră este intenționată. Cât de ușor este să nu vedem lumea. Tot ceea ce trebuie să facem este să tragem în jos cele două obloane ale trupului: pleoapele. Îmi amintesc bine povestea a doi americani care călătoreau cu trenul prin Africa. Au ajuns la un moment dat într-unul dintre acele sărace sate africane. Un grup de copii africani înfometați s-au adunat lângă tren și se uitau cu poftă prin ferestre. Pentru a nu lăsa această scenă să le strice bucuria mesei lor, cei doi americani s-au ridicat și au tras draperiile.

Mulți dintre noi suntem vinovați de a trage draperiile asupra nevoilor lumii noastre. Suntem orbiți de imensa noastră bogăție. Nu ne putem imagina o mamă din vestul Africii care trebuie să decidă pe care dintre cei trei copiii ai săi să îl lase să moară din lipsă de hrană, sau pe cei 150.000 de oameni care dorm pe străzile Calcuttei în fiecare noapte pentru că nu au locuință – nici măcar o cocioabă amărâtă; sau sărăcia de neconceput a milioane de oameni din America de Sud, care mănâncă din tomberoanele de gunoi și beau apă murdară, fără nici o speranță de a primi ajutor, sau sărăcia și subnutriția de nedescris care există chiar în mahalalele din marile orașe. Este atât de ușor să excludem toate acestea din viețile noastre și să fim orbi față de ele.

O veche poveste din China vorbește despre un om care râvnea la aur. Într-o zi a mers la un magazin de bijuterii, a pus mâna pe ceva aur, și a fugit. După ce l-au prins, a fost întrebat: “Cum ai putut să furi aurul altcuiva ziua în amiaza mare și în fața atâtor oameni?” Hoțul a răspuns: “Când am ajuns la aur, am văzut doar aurul. Nu am văzut nici un om.”

Se poate ca aceasta să fie o parte a problemei noastre: suntem atât de orbiți de aur, de materialismul nostru, de căutarea profitului, încât nu îi mai vedem pe oameni? Să ne amintim povestea pe care Isus a spus-o despre omul bogat și despre Lazăr, sărmanul cerșetor care trăia la poarta casei sale, mâncând resturile care cădeau de la masa bogatului. Bogatul nu l-a exploatat niciodată pe Lazăr, și nici nu l-a jefuit; pur și simplu nu l-a văzut niciodată. A fost total orb față de existența sa.

Aceasta este și problema noastră: nu vedem. Nu vedem sărăcia de pe pământ; nu îi vedem pe acei doi din trei oameni din lume care suferă de foamete. Peste tot în jurul nostru sunt oameni care trăiesc în tristețe, în disperare, în singurătate, în dureri, în boală. Îi vedem oare? Am învățat să mergem pe stradă și să nu îi vedem niciodată pe oamenii care, împreună cu noi, umplu trotuarul. Chiar mai mult decât orbul din Evanghelia de astăzi avem nevoie să îi cerem lui Isus să ne redea vederea pentru ca să putem vedea suferința și înfristarea semenilor noștri.

O persoană care nu a suferit de acest gen de orbire a fost dr. Tom Dooley, tânărul medic care a lucrat în marină și care apoi și-a dedicat viața asigurării de servicii medicale gratuite pentru nativii din Laos. El a spus într-o zi: “Cu siguranță nu îl pot vedea pe Dumnezeu când mă uit la un Mercedes-Benz. Dar în junglă este mai ușor... Desigur, mi-ar plăcea să stau aici și să conduc o astfel de mașină, să beau scotch cu gheață și să mă întâlnesc cu fete frumoase, dar îi tot văd acești oameni săraci și bolnavi.” Domnul i-a redat vederea!